

Dogodilo se i to....

(piše: Vesna Karavanić)

Prije desetak dana pričam s mlađim kolegom uz kavicu i on mi kaže : "Znate li da se po gradu priča da vi znate ki piše komentare na stranici?". Malo sam ostala zapanjena: "Ma daj! Nemam drugog posla nego to istraživat!, uz pitanje na kojeg ne očekujem odgovor: "Kome bi to palo na pamet govorit?!" na što se on nasmijao. Onda smo prešli na temu kako su se ipak oni "zločesti" komentari prorijedili i napredujemo koliko-toliko, doduše puževim korakom, ali bolje ikako nego nikako...Nasmijala sam se ipak u sebi i pomislila da su se ipak neke stvarčice proćule, pa ću vam ispričati i tu nemilu epizodicu iz rada o kojoj ne rado ili, bolje rećeno, nikada govorim.

A to se dogodilo...Mada sam se nadala i vjerovala da nikad neće!

Nije bajka zasigurno, ali počinjem riječima: u jedno nedjeljno jutro, ne sluteći što me čeka, po običaju sam otvorila komentare i ostala zapanjena. Čime, pitate se? Pa neki hrabri komentator i čovjek čudna raspoloženja je sebi dao oduška i ostavio takve ružne riječi, prijetnje, uvrede, nakane da sam se momentalno smrznula ne shvaćajući na koji se tekst to uopće odnosi. I puklo nam je – i po prvi put smo dotičnog prijavili jer to zaslužuje! Još sam u dilemi da li da vam bar s kraticama (jer je tekst oduran i vrvi prostotama) predočimo s čime se sve susrećemo na tom našem serveru...Ali obećala sam da neću o detaljima govoriti! Ovaj put je prevršena svaka mjera i zaista se pojedini ljudi tek na ovakav način mogu onemogućiti da destruktivno djeluju. Sigurna sam samo u jedno - takvima nije mjesto, ne samo na našoj, nego niti na jednoj internet stranici i takve ne želimo!

Evo, skoro će tri godine otkako smo počeli raditi našu internet stranicu i bespredmetno je govoriti o tome što smo sve proživjeli kroz to vrijeme ulazeći s puno entuzijazma i volje u ovaj naš projektić.

Dugo vremena bi mi se želudac redovno zamotao u čvor u rano jutro kad bi najprije otvarala komentare na naše tekstove i mrzila sam takav početak dana jer nikada nisi znao što će te dočekat. Neću opisivat osobne doživljaje tih komentara – sada znam da sam ih osjećala dublje nego što zaslužuju. A i vrijeme je učinilo svoje – nekako sam otvrdnula i prestala se opterećivati jer smo to znali samo mi i, dakako, onaj koji je to napisao. Samo mi jedno nije bilo jasno – kako netko može anonimno napisati pregršt ružnih riječi, uvreda i tvrdnji bez imena i prezimena pravdajući to demokracijom, pravom da može sve, ali baš sve, napisati, ne birajući riječi? Pitam se otkud nekom to pravo i takva "hrabrost" i uopće - zašto misli da bi se tako nešto trebalo objaviti na stranici koja služi za informiranje javnosti. Neki čitatelji su predlagali da ne objavljujemo komentare bez potpisa sugerirajući nam da će se onda neutemeljeni i nepristojni pisari sami maknuti i poštediti nas i sve ostale takvih neugodnosti. Jer obično se takvi i najviše ljute što ne objavljujemo komentare proglašavajući to cenzurom istodobno ne razmišljajući pri tome što su oni to napisali da nije za objavu. Padne mi napamet slučaj blogera iz

Vukovara oko kojeg se nedavno digla prašina upravo zbog toga što je čovjek objavljivao sve što su komentatori pisali. I kad su mu stigle tužbe, sudske presude i visoke kazne – svi su se hrabri komentatori izmaknuli i nestali, ostavili su ga da se sam poput Don Quijota bori sa vjetrovačama. Nitko nije mislio kako će taj čovjek i njegova obitelj živjeti, a sve iz jednog razloga jer je vjerovao u dobronamjernost ljudi i u istinu. U svom, sad već dugom, novinarskom stažu, uvijek se sjetim riječi svog najdražeg mentora Veljka Vičevića, pokojnog, dragog mi urednika "Novog lista" koji mi je stalno ponavljao: "Vesna, pazi kako pišeš. S druge strane je čovjek sa svojim osjećajima i životom. Svi griješimo i treba se ukazivati na greške, ali čovjek o kojem pišeš to čita kao i drugi ljudi. Zato uvijek treba paziti na čovjeka, ne u smislu da ga poštediš kritike već da ga ne povrijediš" ili, kako bi to jednostavnijim riječima rekla: "Ne čini drugome ono što ne želiš da čine tebi". I točno je to jer sam puno, puno puta doživjela da su ljudi o kojima su "hrabri komentatori" pisali bili jako povrijeđeni i tko zna koliko vremena potrošili razmišljajući tko to o njima tako ružno piše, a bez lica i imena. Znala sam im reći da se ne opterećuju time, ali sam u dubini duše bile svjesna da je to nemoguće učiniti...

Kao vječni idealist vjerovala sam da će ljudi shvatiti važnost ovakvog načina informiranja (na svu sreću većina njih jest) jer radio ne mogu čuti svi, a i kad slušaju vijesti dogodi se da izgovorena riječ u eteru proleti, pa čovjek neku vijest shvati drugačije nego što je rečeno. Ipak, divan osjećaj daju oni konstruktivni komentari koji nemaju za cilj destrukciju i pljuvanje po ljudima i njihovom poslu već nastoje svojim različitim razmišljanjima, prijedlozima, upitima nešto poboljšati. Ovim virtualnim putem smo se obogatili jer smo tako upoznali naše redovite "komentatore" koje zasigurno susrećemo na ulicama našeg grada, ali ne znamo da su to upravo oni. Jedno vrijeme sam se pitala tko se krije iza "nedokazivog", ali sam shvatila da je u pravu kad kaže da bi otkrivanjem njegovog identiteta više pozornosti obraćali "ki to piše, a ne ca piše" i sada mislim da čak ni ne bi voljela saznati. Tu su i "sunčana", "magdalena", "ante", "klodovik", "svestran", "desidero" i niz drugih koji nam pomažu da neke stvari istražimo i potražimo odgovore na njihova postavljena pitanja. Neki su i prestrogi u ocjenjivanju naše ažurnosti i brzine, ali to je valjda cijena javnosti koju moramo pretrpjeti bez obzira koliko je to naporno. Osjećala sam potrebu da ovo napišem, olakšam sebi i svima onima koji nas čitaju, onima koji se zgražaju nad pojedinim izjavama ne sluteći što se sve krije na našem serveru – a i bolje im je da to ne čitaju i da ne znaju...Sretniji su, vjerujte mi!

P.S. Znam da, nažalost, nemamo samo mi probleme ovakve vrste i zato našem Juri poručujemo da mora ustrajati...